

Mitt livs historia i sammandrag

Roland Hamlin, f 1963

Jag är smålänning av födsel och hejdad vana. Det sägs att smålänningar är snåla, men det är inte sant. Vi är sparsamma. Sätt en smålänning på en kobbe i havet, och han klarar sig. Ger du honom en get, är han rik. En smålänning har förmågan att klara sig på lite om det behövs, men generositeten mot medmänniskorna står ingen annans efter.

Hälsing är jag av kärlek. Kärlek till landskapet i allmänhet och en av dess döttrar i synnerhet.

Min släkt härstammar från trakterna kring Skillingaryd, mellan Jönköping och Värnamo i västra delen av Småland, men när jag föddes den 29 oktober 1963 bodde min familj i Nybro, tre mil från Kalmar i Smålands sydöstra hörn. Med undantag för några av mina tidigaste år var det där jag växte upp, till och med avslutad naturvetenskaplig gymnasieutbildning 1982.

På den tiden hette jag Hugosson i efternamn, liksom mina föräldrar Ola och Linnéa, min storebror Ingemar och min lillebror Gunnar. Namnet Hamlin, som är mammas flicknamn, antog jag 1984. Jag var som ung en bokslukare och plugghäst, och jag tillbringade stora delar av min fritid antingen i missionskyrkan eller med en bok i sängen.

Det stora steget hemifrån

Efter skolan blev jag ettåring, ett slags volontärtjänst inom Svenska Missionsförbundets Ungdom. Efter en månads lång kurs placeras man som ungdomsledare i en församling på okänd ort under ett år till låg lön. Detta år kom att få avgörande inflytande på mitt liv i två avseenden.

Flytten till Vallsta i Hälsingland och jobbet i Arbrå missionsförsamling innebar ett stort steg ut i det okända. Jag gav järnet enligt GDSGD-principen (går det så går det), lyckades med en del, misslyckades med annat och kom ut i andra änden med betydligt starkare självförtroende än tidigare.

Under den tiden lärde jag också känna en viss Monica Svensson från Ljusdal, som deltog i en scoutledarkurs där jag var ledare strax innan året i Arbrå var till ända. Varmare känslor uppstod dock först i samband med ett av mina återbesök i Hälsingland året därpå.

Hösten 1983 började jag göra lumpen som traktorförare i ett skyttekompani på numera nedlagda I 11-regementet i Växjö. Våren 1984 låg vi ett par veckor i Karlskrona skärgård och spanade efter främmande u-båtar. Jag ansvarade för bataljonens marketenterilåda och såg till att spanarna hade choklad och cigaretter i sina skyttevärn. Under en av de rundresorna blev jag åsyna vittne till en av de få skarpa minsprängningar mot misstänkt u-båt som Sverige genomfört i fredstid.

Under året på I 11 hade jag egen lägenhet i Nybro, eftersom mina föräldrar då flyttat därifrån till pappas föräldrahem i Pålskog utanför Skillingaryd. Efter muck våren 1984 var Nybro ett avslutat kapitel även för mig.

In på tidningsmannabanan

Skrivit hade jag gjort mycket under skoltiden, bland annat i skoltidningen Lustgården på Paradisskolan samt i Frikyrkliga Gymnasiströrelsens tidningar Korsdraget och Shalom. Tack vare mammas kontakter fick jag chansen att prova in till ett sommarvikariat på Värnamo Nyheterers lokalredaktion i Vaggeryd. Jag åkte till Värnamo en apilmorgon, skickades ut på ett uppdrag (det gällde en skolklass som haft ett bokprojekt i Bredaryds skola), skrev en artikel och kunde samma eftermiddag även skriva kontrakt för en anställning över sommaren.

Sommaren avlöpte väl, tack vare gott stöd av uppskattade kollegerna Erik Sjöberg och Kåre Boberg samt av mamma Linnéa, som jobbade halvtid på tidningen.

Till hösten 1984 började jag på den ettåriga bibellinjen vid Lidingö folkhögskola, med Runar Eldebo som klassföreståndare. Bibellinjen utgjorde då ett första fristående år på utbildningen till pastor, och möjligheten att läsa vidare tre år till fanns nog med i bilden rätt länge. Jag kände mig dock inte mogen att välja bana redan, och när den tjänst jag vikarierat på i Vaggeryd blev ledig på grund av pensionering i samma veva som jag skulle sluta skolan fick det avgöra saken.

Tydligen hade jag gjort gott intryck under sommaren 1984, för från och med juni 1985 var jag fast anställd lokalredaktör på Värnamo Nyheter i Vaggeryd. Min fästmo Monica började samma sommar som ettåring i Södra Nissadalens församlingsskrets i Halland. Den 28 juni 1986 gifte vi oss i Vallsta missionskyrka, och hon flyttade till Vaggeryd.

Efter en tid i Vaggeryd började jag engagera mig politiskt i Folkpartiet, och vid valet 1988 blev jag suppleant i kommunfullmäktige och kommunstyrelsen samt ordförande i drogpolitiska rådet. Min kamp för kommunala fritidsgårdar resulterade aldrig i mer än en tillsatt utredning under min aktiva tid i politiken, men några år senare

hade kommunen ändå inrättat två fritidsgårdar. Själv var jag en tid ordförande i Allaktivitetshuset Snigeln, som drev en slags fritidsgård på frivillig basis (vice ordförande var för övrigt Alice Åström, sedermera riksdagsledamot för vänsterpartiet). Snigeln var dock i medlemskris redan när jag tillträdde, och min bestående insats blev väl att föreningens upplösning skedde under någorlunda ordnade former.

Vi drar åt Hälsingland

Att vara lokalredaktör och politiker samtidigt var ingen särskilt lyckad kombination, och tillsammans med en viss leda vid jobbet fick det mig att söka omväxling. VN var förstående och gav mig jobbet som nattredaktör på centralredaktionen i maj 1989. Jobbet var intressant, om än mer eller mindre kaotiskt varje kväll på grund av brister i organisationen, men resorna och kvällsskiften tröttade. När Hudiksvalls Tidning sökte en lokalredaktör till Delsbo (min frus födelseort) såg vi en möjlighet att flytta till Hälsingland samtidigt som jag skulle få en nytändning i jobbet. I Delsbo låg föreningsengagemanget till att börja med på en försiktigare nivå, även om jag efterhand avancerade till ordförande i den lilla missionsförsamlingen i Delsbo, ett uppdrag som numera innehas av min fru. Under flera år var jag scoutledare, och i samband med en inströmning av bosniska krigsflyktingar 1993 organiserade jag ett kontaktnät av värdfamiljer som gav de inflyttande ett första välkomnande. Jag började också på frivillig basis arbeta med stöd och råd i samband med lokala utvecklingsprojekt, bland annat var jag med om att bygga upp en utbildning kombinerad med biståndsarbete för arbetslösa kvinnor (Systugan), och jag var aktiv i inledningen av det som kom att bli Friskhuset i Hudiksvall bland annat genom att skriva föreningens första bidragsansökan.

Från journalist till bygdeutvecklare

1998 började jag åter känna att det var dags att bryta upp. Till att börja med sökte och fick jag nya arbetsuppgifter på HT (redigering igen), senare tog jag tjänstledigt och började studera kulturpedagogik på distans vid Högskolan i Gävle. I samma veva blev jag erbjuden jobbet som projektledare för Svågadalensnämndens utvecklingsprojekt ”Jobb i Dalen” – fast först fick jag skriva projektansökan om EU-bidrag ur mål 5b. Med Jobb i Dalen arbetade jag i två år med växlande framgång, bland annat skapades Svågadalens företagarhus under den tiden. Under samma tid började också arbetet med att forma en ansökan om nya EU-pengar inom Leader+, ett arbete där jag var en av de mest aktiva. Det kröntes med framgång då regeringen i oktober 2000 utsåg Intryck Hälsingland till ett av Sveriges tolv Leaderområden. Det innebar löfte om drygt 30 miljoner kronor i EU-stöd och ytterligare lika mycket i svenska statliga och regionala medel att fördela till utvecklingsprojekt under sju års tid. Jag valdes i januari 2001 till ordförande för Intryck Hälsinglands LAG, men avgick samma sommar då jag sökte och senare fick en av tjänsterna på Leaderkontoret, som projektsamordnare.

Den lokala utvecklingen i Dellenbygden har jag också deltagit i, som sekreterare för föreningen Dellenbygdens Framtid sedan starten år 2000 och fram till 2005. Jag var också under många år styrelseledamot i Frikyrkliga Studieförbundet i Hälsingland (numera. Studieförbundet Bilda).

Livsnära samtal

Den kristna tro jag haft sedan barndomen har under 1990-talet fördjupats i mötet med företrädare för tolvstegsrörelsens andlighet, ett möte som delvis ägt rum inom ramen för den s k BrommaDialogen. Vid sidan av arbetet har jag deltagit i distansutbildningen BroBygge i Bromma, vilket bland annat lett till att jag varit med om att ordna sinnesrogudstjänster och startat en samtalsgrupp för livsnära frågor. Kontakterna med tolvstegsmänniskorna bidrog också till att jag vid starten av behandlingshemmet Bitten Jonsson Center år 2000 gick in som delägare och under några år styrelseledamot.

Sedan jag slutade som journalist på HT syntes jag under några år i spalterna som en av tidningens fasta krönikörer. Det sex år långa uppdraget som projektledare på Intryck Hälsingland har varit ömsom roligt, ömsom frustrerande. Att försöka åstadkomma lokal utveckling med EU-bidrag är som att spika nubb med en slägga – kraftödande och föga effektivt. I listan över projekt som vi på olika sätt stöttat finns det många som inte lämnat så bestående spår, och några där själva mötet med EU-byråkratin kanske rentav var den främsta orsaken till att man tappade sugen och gav upp. Men samtidigt möjliggjorde vi en del projekt som lett vidare till bestående verksamheter, och som knappast blivit verklighet utan Leaderprogrammets möjligheter till lokalt inflytande, experimenterande och flexibel handläggning. Att få möjliggöra projekt som ger människor utrymme att växa är värt varje ansträngning. Hösten 2007 innebär ett nytt steg ut i det okända, när Leaderuppdraget tar slut och jag valt att starta eget och ställa mina tjänster till förfogande på daglönemarknaden. Alla mina gamla och nya vänner inbjuds härmed att göra mig sällskap i arbetet med att ”bygga broar mot en okänd morgondag” (Ps 285).